

„Ien als die van Krop, waarop men dan echter niet behoeft te rekenen antwoord te krijgen. Men moet het P.B. en andere „gekozenen niet lastig vallen op deze wijze en vertrouwen, als J. P. B. niet „bevat kan men 't weggagen, maar men „mag het niet hinderen. Dat het partij- „bestuur, naarmate de strijd zich ont- „wikkelde tot groter felheid en scherpte, „groter macht moet hebben is waar, „doch onvermijdelijk. Dit is nu eenmaal „de politieke strijd. Dergelijke kwestieën „als: wie is dat en waarvoor is dat? „moeten niet voorkomen. De vertrouwens- „mannen moeten niet de mannen van uw „wantrouwen zijn”

daar de toestand hier te lande zulks in 't geheel niet billijkt.

Maandag 15 Nov. cursusverg. 's av. 8 uur in „Ons Tehuis”. Inleider p.g. Jordens over „Staat en Revolutie” van Lenin.

Van deze berichten, welke in één brief verzonden zijn, werd alleen de aankondiging der cursusvergadering geplaatst. In een correspondentie in de Tribune werd ons medegedeeld, dat de afgevaardigden op het congres in de gelegenheid waren geweest hun meening ten beste te geven en het dus niet aanging omtrent verschillende bijzonderheden, beschouwingen te houden in „De Tribune”. Op de h.h. verg. der afd. Zwolle van 4 Jan. '21 kwam, zooals van zelf spreekt de weigering ter plaatsing van het indertijd verzonden uittreksel der genomen besluiten ter sprake. Dit betrof de besluiten van h.h. verg. van 4 Nov. '20, bevattende critiek op de houding van den voorzitter Wijnkoop op het I.I. gehouden congres der partij te Rotterdam. De afd. besloot haar afkeuring hierover af te spreken en verzond het volgende schrijven:

Zwolle, 6 Jan. '21.
Aan de Red. van „De Tribune”,
Amstel 85, Amsterdam.

W. P. I.

Verzoeken plaatsing in „De Tribune” van onderstaand afdelingsbericht.

Met p.gr.
F. WILLEMS, Secr.

Zwolle.

Op onze I.I. gehouden huish. vergadering kwam o.m. ter sprake het weigeren te plaatsen door de Redactie van „De Tribune”, van een uittreksel der genomen besluiten in de h.h. vergadering van 4 Nov. '20, inhoudende critiek op de houding van den voorzitter Wijnkoop op het I.I. gehouden congres der Partij. De afd. is van meening, dat dit uittreksel niet opgevat mag worden als een nabetrachting van 't congres, en spreekt haar afkeuring uit over de houding der redactie aangenomen in deze kwestie.

Waarschijnlijk komt hier in 't laatst van Januari een openbare debatvergadering, waar voor onze afd. zal spreken Kam. J. W. Kruijt en voor de S. D. A. P., Ds. Horeüs de Haas. Begin Febr. spreekt L. de Visser over

de belastingpolitiek. Naders bekendmaking volgt.

Van deze berichten — in een brief verzonden — werd weer alleen de aankondiging der vergadering geplaatst.

In de h.h. verg. onzer afd. van Donderdag 27 Jan. werd besloten deze beknopting van 't vrije woord te signateeren in „De Roode Vaan”.

Namens de afd. Zwolle der C.P.
F. WILLEMS, Secr.
Zwolle, 29 Jan. '21.

Arbeidsgemeenschap met de bourgeoisie.

Sinds maanden doet het bericht in de pers de ronde, dat er overleg wordt gepleegd tusschen de verschillende Centrales der vakbewegingen en de groote werkgeversbonden omtrent de ziekteverzekering.

Zooals men zich herinneren zal, dreigt dit Ministerie met de invoering van de wettelijke verzekering tegen ziekte. De ontwerpers vond deze regeling in de lade van de vorige kabinetten min of meer gereed. De materie is dus niet nieuw. In een vroegere periode van de beweging was er veel discussie omtrent de verzekering tegen ziekte. De kopstukken der S. D. A. P. evenals de leiders van het N.V.V. zijn steeds van oordeel geweest, dat de arbeiders evengoed moesten bijdragen; dus premie betalen als de patroons.

De heele zaak moest door den staat worden geregeld. De vroegere marxisten waren bijna eenstemmig van oordeel, dat de lasten der verzekering, uitsluitend moesten vallen op den staat of in elk geval op de patroons, op wie de staat het dan moest verhalen.

De regeling moest dan een ruime zijn en heel de arbeidsklasse omvatten. Verpleging en uitbetaling van het volle loon gedurende de ziekte, gezinsverzekering inbegrepen.

Alle leden van het gezin zouden zoo recht hebben op kosteloze behandeling, verpleging, met algeheele schadeloosstelling bij loonderving.

Dit ideaal van staatsverzekering tegen ziekte is reeds verbleekt.

De grauwe werkelijkheid van den oorlog en de daarop gevolgde ineenstorting, crisis, heeft ons doen zien, dat het thans niet de eerste taak is van de revolutionairen om staatsvormingen in het parlement te verwezenlijken. De omverwerping van den staat is thans de voornaamste gedachte die bij de arbeiders moet voorzitten.

Niet het mindere maar het meerdere staat thans in het middenpunt van onze gedachte.

De nood der arbeidersklasse op alle gebieden kan thans niet door staatsusschenkomst worden opgelost.

Het is niet de taak van de arbeidersklasse in het tijdvak der sociale revolutie, de methode te volgen, die in zwang was ge-

durende het tijdperk van vóór den oorlog. Dit mag voor Hilferding opgevoerd worden voor troelsira en wellicht voor die Communisten, die als middelen de vakbewegingen en het parlement willen gebruiken, vóór ons heeft deze taktiek zijn tijd gehad. — Uitzonderingen daargelaten.

Zoo men het kort betoog hievoren gegeven aanvaard wat de strekking aangaat kan men het al evenmin eens zijn met lichanen als het N.V.V. en het N.A.S. die met de georganiseerde patroons overleggen om een regeling te treffen geëindigd bij ziekte der arbeiders, werkzaam in een bedrijf, (werklozen, ouden van dagen, kinderen en hunne vrouwen tellen niet mee een uitkeering te geven.

De patroonsverenigingen, van wie het initiatief is uitgegaan, willen zulk een regeling, alleen, om een verdergaande verzekering, die meer zal kosten, te saboteeren. Een meer omvattende regeling is de liever patroons te duur!

Zij willen de ziekteuitkeering gebruiken als een middel, om de arbeiders te binden aan het bedrijf. Iedereen weet, hoe de patroons handelen met de arbeiders, die een ongeval overkomt, wanneer zij aangesloten zijn bij een particuliere risicobank. Wat de vakcentrales doen, die een ziekte-regeling aanvaarden, die berust op wat men noemt het particulier initiatief, is reactionair, versterkt de macht der patroons tegenover de arbeiders.

Dat het N.A.S. zulk een regeling in de hand werkt, is een argument voor onze zienswijze, dat de syndicalisten, de leiders, en die hebben de vakbeweging in de hand, zooals een koetsier een paard, dat deze vakbeweging principieel geen haar beter is als het gele verbond van Fimmen.

De heeren leiders der vakbonden vormen een arbeidsgemeenschap met de patroons. Hier komt het ware karakter van de onafhankelijke vakbeweging evenals van de moderne aan het licht.

Waar blijven de communisten die tegen zulk een een bedrijf van handje-plak-spelen met de patroons opkomen?

Waar zijn de sociaal-anarchisten die zulk een anti-parlementarisme, zulk een zuiver „economische actie” tot versterking van het industrie-kapitaal in de onafhankelijke vakbeweging met alle middelen zullen keeren?

Kunnen de officiële communisten niet, willen de sociaal-anarchisten niet!

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenen aan ons blad. Ieder lezer, die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN
Postbus 130, AMSTERDAM.

2de Jaargang
No 5 1921.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: B. Luteraan, Postbus 130, Amsterdam.

Aan de abonnees!

Wij vestigen de aandacht op de verandering van adres van Redactie en Administratie.

B. LUTERAAN, Postbus 130,
Amsterdam.

DE GEBEURTENISSEN IN DUITSCHLAND.

De meening die wij vroeger hebben geuit omtrent het verdrag van Versailles, komt letterlijk uit. De citaten uit de openingsrede van Wijnkoop, gehouden op het congres te Groningen, de opinie van v. Ravesteijn betrekkelijk het „paktum” van het imperialisme der geallieerden, toonen aan dat wij de werkelijkheid weergeven, en niet zij, onze leiders. Want de vreeselijke dingen die Ravesteijn niet verwacht van het verdrag, hebben plaats. Duitschland wordt steeds nauwer ingesloten door troepen der geallieerden mogendheden. De bourgeoisie in Duitschland wordt opgezweept om alles uit het proletariaat te halen, om de schadeloosstelling te kunnen voldoen, door de geallieerden vastgesteld. De kapitalisten en O. weërs met Stinnes aan het hoofd, zien echter geen kans alles te halen in zoo korten tijd uit de arbeiders, als men bedenkt dat zij, de kapitaal-magnaten, ook weer moeten veroveren wat zij hebben verloren op de wereldmarkt.

Herstel en tevens francs 300 Milliard in Gouden Markten betalen, is blijkbaar niet wel met elkaar te vereenigen, zelfs niet op langen termijn.

Langs den omweg van Amerika tracht Duitschland opnieuw in contact te komen met Frankrijk en Engeland, om zoo opnieuw een bod te doen aan de geallieerden. We weten niet of dit zal gelukken.

Het is echter een feit dat de „sancties” en alles wat samenhangt met het verdrag van Versailles, de bourgeoisie in Duitschland, ondanks de vernietiging van de groote armee, het verlies der koloniën, kortom zijn wereldpositie, extra reactionair maakt, als schakel-inden-keten, tusschen geallieerde mogendheden en de arbeiders in Duitschland. Want door den vrede van Versailles is de bourgeoisie in Duitschland middelaar van Engeland, Frankrijk, Italië en Japan bij het innen der schulden, die de arbeiders moeten betalen. De druk van de bourgeoisie op het proletariaat wordt verscherpt door de geallieerden, direct en indirect.

Het moorden en provoceren van de heerschende klassen in Midden-Duitschland door de politie van Severing en Hörsing en als gevolg daarvan het verzet der arbeiders, wordt allereerst ingegeven door de vrees dat de groote industrie niet meer vast in de hand der bourgeoisie zou zijn, de arbeiders te onrustig waren, vandaar het oprukken der „politie” en de Rijksweer.

Het verzet van de K. A. P. D. heeft niet gebaat. De groote partij, massapartij zooals zij zich noemt, de V. K. D. P. heeft evenmin iets aan den uitslag kunnen veranderen. Het stuk burgeroorlog is verloren.

De troepen der bezetting, Belgen en Engelsen grepen in; de Belgen veroordeelden 900 communisten tot zware straffen.

De communisten stredden tegen de politieken-Rijksweer en hadden te rekenen met de troepen der geallieerden in het gebied van den Rijn. Wij achten het een plicht duidelijk te doen uitkomen, dat onze geheele instemming was bij het optreden der arbeiders.

Welk aandeel ten goede of ten kwade Brandler of Stöcker als leiders der V. K. P. D. hebben gehad, zal nog nader moeten blijken. Het staat voor ons echter vast, dat de taktiek die door de aangesloten partij, de V. K. P. D. voor dien is gevolgd, een onderneming als bezetting der fabrieken, gewapend verzet, algemeene staking, ten ernstigste moet schaden. Het moreel voor ons optreden van dien aard als in Midden-Duitschland, wordt niet gevormd door een parlementaire partij en een beetje vakvereinigings propaganda door middel van z.g. cellen.

Een optreden als bij den staatsgreep van Kapp door Levy, het sluiten van de overeenkomst van Bielefeld met S. D. P. U. S. P. en vakvereinigingen tegen den wil der arbeiders, de taktiek van den „Open Brief” om allerlei onbetrouwbare elementen op grond van illusionaire eischen te verzamelen, is schadelijk voor een direct optreden.

Men kan niet in één adem parlementaire partij en vakvereinigingshoedster zijn en gelijktijdig een gewapend optreden prediken als men dit noodig vindt.

Dit alles neemt echter niet weg dat wij een verzet op een moment als thans, ofschoon er geen kans was op winnen, politiek volkomen juist vinden. De lieden van de 2de Internationale, de aanhangers van de Internationale zouden nu men, Hilferding, Ledebor c. s. waren weer de politieke waakhonden van het kapitaal in Duitschland.

Ook de heer Rühle uit Oost-Saksen doet een duits in het zakje als contra-revolutionair,

door dit optreden te karakteriseeren als een „Putsch”. Het schijnt dat Laufenberg-Wolffheim eenzelfde geluid hebben gegeven. Het laatste hebben wij niet uit eigen bronnen kunnen controleren.

De groote oorzaak van de nederlaag is dat nog een groot deel van het proletariaat geheel burgerlijk denkt, burgerlijk in de overgeleverde vormen der sociaal-democratie, der vakvereinigingen, al of niet syndicalistisch.

Een correspondent van de N. R. C. constateert openlijk dat de vakvereinigingen, de wettelijke bedrijfsraden en de goed-georganiseerde politie den toestand hebben gered.

Zoo is het in Duitschland en ook elders. Alle organen van de burgerlijke democratie, parlement en vakbeweging zijn instrumenten van de contra-revolutie.

Het andere uiterste alleen individualisme, anarchisme, of het terugschroeven van de communistische taktiek op den smallen grondslag van uitsluitend bedrijfsorganisatie, aldergelijke simpelheden voeren tot de contra-revolutie, tot wachten of (en) tot verraderlijke aanvallen op Sovjet-Rusland, dat volgens de eenzijdige bedrijfsraden-propagandisten juist zulk een taktiek moet volgen als wij in West-Europa prediken. Dit is al even wijs als dat de Russen eischen dat wij hun taktiek in West-Europa moeten volgen, die juist tot opportunisme heeft geleid in den vorm van den „Open Brief” en het aangaan van het verdrag van Bielefeld, de cellentaktiek en het parlement.

Wij nemen daarom in beginsel stelling voor de Duitse arbeiders, voor de revolutie, voor een direct optreden der massa, ook al zijn de arbeiders nog zwak.

De Russische en Duitse arbeiders moeten samengaan in gewapend verzet tegen het imperialisme. Dit kan alleen komen als de arbeiders in Duitschland, de „eigen” heerschende klasse onder den voet hebben geloopt.

Wij maken front tegen de 2e Internationale, tegen de nieuwe zonder nummer van Hilferding, tegen Rühle, tegen Wolffheim en tegen het kwallerig geschrift van het Volk in zake den jongsten opstand der Duitse arbeiders. De duizenden die thans in de gevangnissen gaan, de kameraden die thans zijn gedood, zij zijn onze broeders, en die daartegen hebben gestaan met woord of daad, zij zijn onze tegenstanders.

Steunt dit Blad!

Een oproep tot aaneensluiting.

Aan de Redactie van de Rode Vaan.
Waarde Redactie.

Zou het nu niet de tijd zijn om al degenen, die sympathiseeren met de „Linkerzijde“ in de derde Internationale, dat wil dan zeggen in de eerste plaats met de K.A.P. in Duitschland, allen die gelooven dat de revolutie alleen gewonnen kan worden als de arbeiders zich organiseeren in de bedrijven en in politieke partijen die in de revolutie het parlementarisme verwerpen — zou het nu niet tijd zijn om deze uit ons geheele land te vereenigen?

Het schijnt mij toe, dat uw organisatie in Amsterdam het aangewezen lichaam is om dit te doen. Als gij het noodig acht, kunt ge ook mijn naam onder den oproep plaatsen. Wij zouden dan gezamenlijk de propaganda en de tactiek, die hier in Nederland gevolgd moet worden, kunnen bespreken.

H. GORTER.

Naschrift der Redactie.

Wij sluiten ons van harte aan bij den oproep van Gorter. Als wij er een woordje aan toevoegen is het alleen om uitdrukkelijk te vermelden, dat deze oproep alleen geldt voor leden van de C.P. Men dient echter wel te bedenken dat men stevig in zijn schoenen moet staan, om met ons den weg te betreden der oppositie in de 3e internationale.

Voor aarzende of zwakke elementen is bij ons uit den aard der zaak geen plaats.

Alle mannen en vrouwen die stevig staan in den strijd tegen de verkeerde leiding der C.P. tegen de leiders van de contra-revolutionaire elementen zonder meer, S.P., A.P. en vakcentrales, zullen wij ten eerste welkom heeten.

Mannen en vrouwen die overtuigd zijn dat het proletariaat het zelf moet doen, op den grondslag der K.A.P.D. reikt ons de hand en steunt ons! Wij wenschen een samenkomst met al deze geestesverwante te beleggen.

Brieven van instemming worden ingewacht bij B. Lutaan, Postbus 130, Amsterdam.

De K. A. P. D. en de derde Internationale.

(HERMAN GORTER).

Na de K. A. P. D. in de derde internationale is opgenomen en de 3e internationale hierdoor een oppositie verkregen heeft, die haar tot hoogere, tot haar eigenlijke doeleinden voeren zal, is een terugblik gewenscht.

De Russische revolutie zegevierde, doordat een in aantal gering revolutionair proletariaat zich vereenigde met een groote revolutionaire boeren klasse. De revolutie was voor een deel proletarisch-communistisch voor een ander deel boers-democratisch. Rusland dat nog niet eens aan de eerste voorwaarde voor een industrieel-kapitalistische staat had kunnen voldoen, namelijk dat het door het vormen van een groote, vrije en welgestelde boerenstand, een groote binnenlandse markt voor zijn industrie schiep, werd door het samenvallen van deze beide revoluties plotseling een half communistische, half democratische staat. Door de geweldige kracht van zijn proletariaat bestaat de mogelijkheid, de groote mogelijkheid, dat deze staat

zich staande houdt en zich langzamerhand tot een geheel-communistische staat vormt.

Of dit gelukt, hangt ook van het wereld-proletariaat af, in de eerste plaats van het Duitsche.

Hoe was het verloop van de Duitsche revolutie? De Duitsche revolutie was aanvankelijk een poging van de voorhoede van het proletariaat, zijn geweldig kapitalisme, ondanks de nederlaag, duizendmaal sterker dan het Russische, door overrompeling naar te slaan.

Deze poging moest mislukken, omdat het slechts de poging van een voorhoede was. In west-Europa kan door de kracht van het kapitalisme de revolutie slechts door het geheele proletariaat gemaakt worden.

De overrompeling mislukte, ook in Hongarije en in een reeks van kleinere Europeesche staten.

Na de nederlaag en de ontwapening van het Duitsche proletariaat stond dit en daardoor het wereldproletariaat voor de vraag, hoe, door welke tactiek kan in West-Europa, en in het algemeen in een kapitalistisch hoog ontwikkeld land of werelddeel het ongewapende proletariaat overwinnen?

Dit was de vraag, die ook de 3e internationale zich stelde.

Uit West-Europa zelf, dat het beste hierover oordeelen kon, kwamen twee antwoorden: een revolutionair-opportunistisch en een marxistisch-revolutionair.

Het eerste, het revolutionair-opportunistische werd gegeven door Radek.

Radek was door de Russen gestuurd, om de Duitsche revolutie te steunen. Hij had dus de Duitsche nederlaag van nabij kunnen volgen. En nu gebeurde, wat met Radek ook vroeger, voor den oorlog, toen hij in Duitschland — b.v. met partijgenoot Pannekoek in Bremen — in de rijen der links-radicalen streefde, steeds gebeurde: hij viel van het eene uiterste in het andere.

Radek, die zeker een dapper kameraad, een een buitengewoon journalist en een steeds bereidvaardig strijder is, heeft van den diepen zin van het marxisme even weinig begrip als — een windhond —.

In plaats van nu, na de eerste nederlaag van de revolutie en ondanks deze nederlaag nog steeds een principieel-revolutionaire tactiek aan te raden, bevorderde hij een tactiek, die op het lokken van massa's niet-communistische elementen en dus op de verzanding der Duitsche revolutie moest uitloopen.

Hij beïnvloedde hiertoe den Spartacusbond, die zijn vroegere zuiver-revolutionaire tactiek liet varen en zond zijn opportunistische adviezen naar Moskou.

Intusschen had Moskou het Amsterdamsche bureau benoemd ter theoretische voorlichting in West-Europa.

De Hollandsche marxistische „school“, als men haar zoo noemen mag, was de enig overgeblevene in West-Europa. Mehring en Luxemburg waren gestorven. De groote meerderheid van de Oostenrijksche en Duitsche Marxisten was naar de sociaal-patriotten overgelopen.

Van de vier meer bekende Europeesche Marxistische groepen waren wij met de Russische bolschewiki alleen over.

Wij zonden naar Moskou de raadgeving een tactiek te volgen lijnrecht staande tegenover die van Radek. Wij raadden aan, een tactiek te kiezen, die de West-Europeesche communistische partijen werkelijk revolutionair zou maken, doordat zij de vakvereenigingen volledig veranderde, nieuwe grondveste (op de bedrijven gebaseerd) en na het uitbreken der revolutie zich van de verkiezingen afzijdig hield. Deze tactiek zou de communistische partijen innerlijk zeer sterk gemaakt hebben, het geheele proletariaat door den strijd om de waarlijk principieele vraagstukken geschoold en tot de revolutie bereid en geschikt gemaakt hebben. Zooals naast Radek de Spartacusbond, zoo stond naast ons de K. A. P. D. (destijds nog oppositie in Spartacus), van welke praktijk wij zeer veel geleerd hadden. Partijgenoot Schröder had reeds een praktisch antwoord op het groote vraagstuk gegeven, dat met het onze overeenstemde.

Deze twee adviezen werden naar Moskou gezonden, en het executief-comité van de 3e internationale stond voor de keuze: revolutionair-opportunistische of revolutionair-marxistische. Tactiek van het moment, of principieele, duurzame tactiek. Radek of Pannekoek. *)

*) (Voot van Gorter). Pannekoek was de beste marxistische theoreticus van West-Europa, waarschijnlijk van de wereld. In theoretische kwesties overtrof hij vaak Kautsky en Rosa Luxemburg. Hij was het, die de Oostenrijksche marxistische school lang voor den oorlog als „nationalistische, d. w. z. als „sociaal-patriottisch“ ontmaskerde. Wel schrijft Lenin terecht in „Staat en Revolutie“ dat Pannekoek voor den oorlog nog niet de geheel nauwkeurige oplossing, de juiste formulering en omschrijving van de proletarische dictatuur gevonden had, maar als ik mij niet vergis had ook partijgenoot Lenin dit voor den oorlog niet gevonden. Hij heeft ze eerst gevonden door de praktijk, door de revolutie van Maart 1917. — Iets dat voor den oorlog voor partijgenoot Pannekoek natuurlijk onmogelijk was.

Van het executief-comité in Moskou, van Trotzky, Sinowjew e.a. hadden wij niet anders verwacht dan dat zij aan de tactiek van Radek de voorkeur zouden geven, maar van Lenin hadden wij dit niet verwacht. Want in Rusland zelf had hij steeds de partij der bolschewiki zeer zuiver gehouden, zeer principieel-revolutionair. Nooit had hij in haar niet-of-half-communistische elementen toegelaten. Het was een bittere teleurstelling voor ons, dat hij thans de opportunistische tactiek verkoos.

Hij liet zich waarschijnlijk, zeker ben ik hier niet van, er kunnen andere invloeden op hem gewerkt hebben, b.v. dat hij in ieder geval de Sowjet-Republiek en dus een voorbeeld voor de wereld redden wil en dit het best hoopt te bereiken door een talrijke internationale, — waarschijnlijk liet hij zich leiden door de verkeerde gedachte, dat de Russische revolutie overal, ook in haar details moet worden nagevolgd. En de 3e Internationale heeft dezelfde tactiek, de opportunistische gekozen!!

Het vreeselijke gevolg van deze tactiek bestaat, zooals ik reeds in Moskou in de zitting van de 3e Internationale heb uiteengezet, hierin dat ze de Duitsche en daardoor de wereld revolutie in het moeras voert. Want het is uitgesloten, dat de groote massa van niet werkelijk communistische elementen, die thans tot de 3e internationale toetreden, ja, die gewoonweg met alle middelen er in gedreven worden (Sinowjew in Halle, Klara Zetkin in Tours) dat deze de revolutie ter overwinning zouden voeren. Nederlaag of stilstand, het ontstaan van een moeras, zullen de gevolge zijn; in elk geval nederlaag.

Wat in het bijzonder Duitschland betreft, speelt deze tactiek van Lenin en de 3e internationale de kapitalisten juist in de kaart.

Engeland wil Duitschland langen tijd zwak houden, opdat het alle buitenlandse markten verovere, die Duitschland vroeger had, Frankrijk wil den geproduceerden rijkdom van Duitschland stelen. De Duitsche kapitalisten willen het Duitsche proletariaat uitmergelen — dit alles kan echter slechts gelukken wanneer in Duitschland het moeras heerscht, d.w.z. de proletarische revolutie niet overwint. De tactiek van Lenin die alle mogelijke „linkse“ en centrum-sociaal-democraten in de 3e Internationale voert, bevordert dezen toestand. En het gevolg van deze verzanding der Duitsche revolutie is verzanding over de heele wereld. Dat is de toestand, waarin wij thans leven. In de groote landen worden de sociaal-democratische partijen eenvoudig met een handomdraai veranderd in „Communistische“. En de vakvereenigingen worden nergens veranderd, nergens werkelijk gerevolutioneerd. A. een de leiding moet een weinig veranderd worden! Het congres van Tours, waar drievierde der Fransche communistische partij, voor korten tijd nog sociaal-patriottisch, plotseling communistisch werd, is een duidelijk symptoom van den koers die wij zeilen. Meerdere dergelijke congressen zullen nog volgen. Nergens in de heele wereld vindt dus een groote strijd in de politieke en economische organisaties der arbeidersklasse om de werkelijke principieele vraagstukken: vakvereeniging of bedrijfsorganisatie, parlementarisme of geen parlementarisme gedurende de revolutieperiode, plaats.

De 3e Internationale wordt een mengelmoes, een chaotische verzameling van allerlei elementen. Zij is dit reeds.

Zooals zij thans is, leidt zij dus niet naar de overwinning, maar naar de ergste nederlagen. En voor deze nederlagen draagt thans reeds de 3e internationale en hare leiding de verantwoordelijkheid.

De communistische arbeiderspartij van Duitschland staat, alleen in de geheele wereld, theoretisch en praktisch volledig scherp bewust, vijandig tegenover deze tactiek.

De taak van de K. A. P. D., die alleen in de geheele wereld het principe van de bedrijfsorganisaties, d. w. z. het keerpunt van de proletarische wereldrevolutie, met volledige klaarheid verdedigd, is dus bij dezen stand van zaken, in dit stadium van de wereldrevolutie, vreeselijk moeilijk. De geheele stroom van de arbeidersbeweging der wereld gaat in

de door Moskou aangegeven richting.

Thans komt het er voor de K. A. P. D. in de eerste plaats op aan, theoretisch onwankelbaar stand te houden, haar principes steeds helderder uit te werken en te verdedigen, steeds talrijker groepen te overtuigen.

In de tweede plaats moet zij een oppositie in de 3e Internationale vormen, zij moet deze oppositie organiseeren.

Tegelikerijfd moet zij zich niet tot strijd tegen de 3e Internationale laten verleiden. Zij moet erkennen dat deze een groote vooruitgang is op de tweede. Zij moet aantonen dat de middelen die de derde internationale aanwendt, ondanks dat zij beter zijn dan die der tweede, niet voldoen voor de wereldrevolutie.

Terzelfdertijd moet zij de bedrijfsorganisatie, de „Arbeiter-Union“, helpen opbouwen, de fouten welke deze nog aankleven, zoo scherp mogelijk bestrijden.

En ten laatste moet zij voorop gaan in de revolutie, mede een voorbeeld zijn, ondanks dat de stroom niet in haar richting gaat.

Deze taak is ontzettend zwaar. Maar toch zal de K. A. P. D. overwinnen!

Want reeds zien wij duidelijk den weg der ontwikkeling. De tactiek van Lenin en van de 3e Internationale, de cellenvorming, het voortbestaan laten der vakvereenigingen, en van het parlementarisme, zullen het wereldproletariaat, in de eerste plaats het Duitsche, in den nieuwen strijd, die thans opkomt, tot ontzaglijke nederlagen, tot reeksen van nederlagen voeren. Het wereldproletariaat, hierdoor de oogen geopend, zal dan gaan inzien, dat een andere grondiger tactiek, de marxistische revolutionaire, die de arbeidersbeweging volledig veranderd, noodzakelijk is.

Dan zal de tijd voor de K.A.P.D. gekomen zijn.

(Vertaling A. K.)

Naschrift.

Wij geven op verzoek van kameraad Gorter de vertaling van een artikel van zijn hand, verschenen in No. 162 van de „Kommunistische Arbeiter Zeitung“, het orgaan van de K.A.P.D. Het kwam ons gewenscht voor dit stuk onder de aandacht van de Nederlandsche arbeiders te brengen, omdat over de aansluiting van de K.A.P.D. als „sympathiseerende partij“ bij de derde Internationale, de officiële „communistiche“ pers in dit landje, tot dusver niets dan leugens verkondigd heeft. Zoo trachtte Wijnkoop, op de van hem bekende, niet nader te qualificeeren wijze, uit deze aansluiting te concluderen, dat de K.A.P.D. langzamerhand de tactische opvattingen van de leiders der 3e Internationale is gaan onderschrijven. Dezelfde onzin wordt, zij het met andere bedoelingen, verkocht door de leiders van de „Haagsche afd. van de Fed. van Sociaal-Anarchisten“. Men ziet aan dit artikel van Gorter, die zelf afgevaardigde van de K.A.P.D. in Moskou was, wat van deze praatjes van Wijnkoop en van de nieuwbakken Haagsche anarchisten waar is.

A. K.

Het Eenheidsfront der leiders.

In een vorig nummer hebben wij de aandacht gevestigd op de samenwerking van het N.V.V. en N.A.S. met de groote werkgevers-

vereeningen betrekkelijk de verzekering tegen ziekte. De grondslagen van deze verzekering zijn dat de verzekering beheerd wordt door de patroons. Het uitschakelen van den staat, van de z.g. raden van arbeid, van de bureaucratie, is de bedoeling van de patroons.

Sinds dien is gebleken dat men — de vakbeweging en de patroons — de wetgeving aanvaardt in diër voege, dat men de verzekering op den grondslag van het particulier initiatief willen laten sanctioneeren door de wet.

Ondertusschen heeft het congres der S.D.A.P. plaats gehad. De kamerfractie van deze partij kwam met een motie, waarin wordt verklaard, dat de fractie bereid is in beginsel zulk een wet te overwegen. De kamerfractie zegt dus in beginsel steun toe aan de samenwerking tusschen patroon en vakbonden inzake de verzekering tegen ziekte.

Hieruit blijkt dus dat N.V.V., N.A.S. en kamerfractie het eens zijn omtrent de samenwerking tusschen kapitaal en arbeid en de formeele heiligverklaring van dit bedrog door middel van de wet.

De arbeidsgemeenschap van deze leiders met het kapitaal is wel in het oogspringend dunkt ons.

Zelfs in de pers der S.D.A.P. zijn er menschen die dezen ommekeer bij het N.V.V. wel wat sterk vinden. Het „principieele“ N.A.S. vindt echter geen tegenstand in eigen rijen! Curieus bewijs van beginselloosheid der z.g. onafhankelijke vakbeweging. Let op hun daden daaraan kunt ge zien wat de werkelijke beginselen van de leiders van N.A.S., N.V.V. en S.D.A.P. zijn.

Wij herinneren eraan, dat wij links-communisten, in dit tijdvak van burgeroorlog en revolutie niet opkomen voor staatsverzekering tegen ziekte.

De strijd der arbeiders van thans moet niet gaan om kleine hervormingen, maar om de verovering van de macht, de vestiging van de dictatuur van het proletariaat.

H. P. B. der C. P. gaat over tot onwettig roeyement der links Kommunisten.

In de afdeling Enschede van de C. P. werd eenigen tijd geleden een motie aangenomen, waarin werd aangedrongen om de delegatie die het aanstaande congres te Moskou zal bijwonen namens de Hollandsche C. P. te laten bestaan uit gedelegeerden van beide richtingen, dus eventueel uit communisten van beide stroomingen uit de partij.

Deze motie werd opgezonderd aan wat het blad der partij heet, n.l. De Tribune.

Wijnkoop en v. Ravesteijn, de verantwoordelijke redacteuren der Tribune hebben naar wij vernemen, de opname van de motie der afdeling geweigerd in het partijorgaan.

Het P. B. verscheen op 23 April in de Afdeling, met name de leden Wijnkoop en Ceton, terwijl Brommert, ook lid van het P.B. den voorzittershamer hanteerde.

De tactiek van Wijnkoop bestaat nu hierin, de aanwezige leden, de overgrote meerderheid voorstanders van de motie boven aangeduid, te provoceren en te terroriseren.

De arbeiders die Wijnkoop nog niet voldoende kennen waardeeren als hij zoo optreedt, ontstaken in woede, één riep dat hij bedankte, terwijl anderen uit protest de zaal uitgingen.

Dit was juist koren op den molen van Wijnkoop en Ceton.

Brommert, de voorzitter bleef met Ceton en Wijnkoop achter, plus een achttal anderen, samen vermoedelijk een tiental menschen.

Niet lang daarna ging het tiental heen, met Wijnkoop aan het hoofd.

Deze tien beschouwden zich nu als de afdeling der C. P. De arbeiders die weggingen, rmin veertig, worden door het P.B. beschouwd als te hebben bedankt!

Dit is een heele nieuwe vorm van roeyment door het P.B. ingevoerd. Wij stellen alleen de toedracht der zaak in het licht.

Voor het oogenblik kwalificeeren wij het optreden van de redactie van de Tribune en het P.B. niet.

In het licht van het door ons meegedeelde, lezen men thans het volgende bericht, voorkomende in De Tribune, van 28 April 1921, (A'damsche Editie).

TWENTE.

UIT DE AFD. C. P. ENSCHEDE.

„Zaterdagavond vergaderde de afd. huis-houdelijk. Naar aanleiding van een huis-houdelijk incident en het daardoor heengaan van eenige leden, werd een nieuw bestuur gekozen. — Voorzitter bleef Brommert. Tot secretaris werd gekozen: Hardeman (Twekelersweg 12); tot penningmeester Grobben.

Bovendien tot bestuurders zonder bijzondere functie: Slotboom en Van Oomen.

Daarna werd met algemeene stemmen een gedocumenteerde resolutie aangenomen, waarbij het door de afd. Enschede rondgezonden voorstel werd ingetrokken. Tevens werden nieuwe huish. en openbare vergaderingen en de propaganda in het algemeen geregeld. Dit is dus de nieuwe afdeling van P. B. met Brommert aan het hoofd.

De motie is volgens alle regelen van de kunst ingetrokken op bevel van het P. B.

Deze tien leden zijn dus de ware broeders die de afdeling vormen. Wij gelooven dat men van allen zich voor humor ontbloot moet zijn, om van het zinnetje uit het bericht in de Tribune: „Naar aanleiding van een huish. incident en het daardoor heengaan van eenige leden werd een nieuw bestuur gekozen,” niet te kunnen genieten.

Wat de werkelijke leden van de afdeling Enschede betreft, die thans van de ledenlijst zijn afgevoerd, meenen wij hen een raad schuldig te zijn.

Wij hopen dat zij dien raad ernstig zullen ter harte nemen. Eerstens moeten zij bijeen blijven en zich scherp en duidelijk uitspreken voor de 3e Internationale en zich daarbij verklaren voor aansluiting op den grondslag der K.A.P.D. Zij, de afdeling moet niet door syndicalisten, S.D.A.P. of S.P. leden, of met hunne persorganen zich inlaten. Ook niet met half-anarchisten of anarchisten. Zij, de afdeling moet zich richten tot alle afdelingen en deze van de feiten in kennis stellen.

Als de meer dan veertig leden der C.P. die

buiten de deur zijn gezet — dit was het aantal wat de zaal verliet — zich op streng communistisch standpunt plaatst en zich niet laten verlokken nog naar rechts, nog naar het half of heel-anarchisme, dan verklaren wij alles te zullen doen om dit massaroyement ongedaan te maken.

Een ding kunnen wij wel zeggen, houdt de afdeling (de oude) Enschede zich streng binnen de grenzen, boven omschreven, dan zal het P. B. dit roeyment moeten opheffen.

De strijd der Veenarbeiders.

Sinds langen tijd strijden de arbeiders in de veenstreken tegen lage loonen eenerzijds en anderzijds tegen den lagen steun bij werkloosheid. Deze arbeiders die een comité gekozen hebben als uitvoerders van hunnen wil, zijn, gelooven wij op den goeden weg.

Deze arbeiders die alle moeite gedaan hebben om de andere arbeiders mede in den strijd te betrekken, zijn daarin niet geslaagd.

De regering stuurde als weleer politie en marchaussee; de burgemeesters verbieden betoogingen in de veenstreek.

In het algemeen vindt de strijd der veenarbeiders weinig weerklank. De gele leiders der modernen probeeren den strijd te breken.

Dit alles moet ons een spoorslag zijn om de veenarbeiders met alle macht te steunen. Wij links-Communisten dringen ten zeerste aan op daadwerkelijken steun, in elken vorm die mogelijk is.

Wij voor ons waarschuwen tegen de hoop op steun uit de schatkist, dus van den staat, aan de arbeiders.

Deze illusie zal geen andere uitwerking hebben dan verlamming van den strijd.

Het verdient o.i. van den kant der veenarbeiders ernstige overweging zich niet vast te leggen aan de ketting der onafhankelijke vakbeweging. Willen zij geld geven, best, maar in geen geval de leiding uit handen geven aan de z.g. onafhankelijken, aan de bonzen der Centrale van het N.A.S. Daarom met alle kracht voor de strijdende veenarbeiders.

Steun met de daad, met uw geld, met uw solidariteit. De strijdende veenarbeiders voorop in den strijd. De andere arbeiders moeten volgen.

De drang naar het Oosten.

In ons orgaan hebben wij eenigen tijd geleden uiteengezet, dat Wijnkoop bij de behandeling van de staatsbegroeting vooral sprak over den invloed van Sovjet-Rusland in het verre en het nabije oosten.

Britsch Indië, China, Turkije, Armenië, Mesopotanië en Afghanistan, daar komt de revolutie vandaan, daar wordt het Engelsche wereldrijk ondermijnd.

Van Europa zei Wijnkoop toen niets. Ditzelfde heeft nu plaats door den grootmeester van deze vinding, v. Ravesteijn in de Tribune. Tot zoover geen nieuws. Deze heele litanie was ons reeds eerder voorgezongen. Toch staat er iets in de Tribune van 4 April '21 wat eenigszins duidelijker is voor de toelichting van ons standpunt.

v. R. Schrijft: „Doch wat te denken van die verblinden, die zich nog altijd communisten noemen, en die, zich reeds jaar (en dag blind staren op één stuk van Europa, (wij onderstrepen Red. R. V.) thans openlijk en onder de roos onzer Russische Marxistische partij, genooten durven verwijten, dat zij van den weg der proletarische wereldpolitiek zijn afgeweken.

Men zou toch zoo zeggen, je moet maar brutaal zijn en redacteur van de Tribune om 'zo te schrijven.

Want zijn edele heeft niet het recht om te vervalschen.

Wij constateeren alleen dat v. R. onze meening totaal onjuist weergeeft. Onze opinie is dat de revolutie in West-Europa de hoofdzaak is, dus van het proletariaat, en niet een verdrag met Turkije, Perzië of andere afhankelijke landen, afhankelijk van de banken van Frankrijk, Engeland en Amerika.

De bondgenoten van Rusland in het Verre of naburige Oosten zijn beslist onbetrouwbaar uit een oogpunt van proletarische politiek. Tijdelijk is misschien een voordeeltje voor Sovjet Rusland door een verdrag te krijgen. Dat is de kwestie. Niet meer en niet minder.

Wij hebben reeds vroeger verklaard waarom v. R. en Wp. zoo de aandacht vestigen op het Oosten, nl. om de aandacht van het Westen af te leiden. Dit blijkt duidelijk uit het stukje. Het blind staren op één stuk van het oude Europa, wil zeggen, op de revolutie in Duitschland.

v. Ravesteijn is dus evenmin als Wijnkoop overtuigd van de actualiteit der Duitse revolutie evenmin als Paul Levi dit was, of de onafhankelijken.

Deze meening is volstrekt contra-revolutionair zoowel wat de binnenlandsche als de buitenlandsche politiek betreft.

De zaak waar het voor v. R. en Wp. omgaat is deze dat niet langs den weg van het gewapende Duitse en Russische proletariaat, tegen den vrede van Versailles tegen de Entente moet gaan.

In plaats van de hoop op het proletariaat in West-Europa, geeft v. R. deze hoop op en stelt vertrouwen in de Oostersche nationale bewegingen en verdragen. Die zullen het hem doen.

Als wij meer ruimte hadden zouden wij met de stukken kunnen aantoonen dat zelfs vele buitenlandsche Communisten de meening van v. R. niet deelen.

Maar ziet U de verdachtmakingen van v.R. tegen de links communisten in de C. P. dat is toch maar de hoofdzaak niet U! Ja, „die verblinden, die zich nog altijd communisten noemen”.

Volgt u toch een korten weg, smijt u — zie Enschede — die lui er toch uit.

Links Communisten Groep „De Roode Vaan”, Amsterdam

OPENBARE VERGADERING

in „CASINO” op 9 MEI e.k.

Spreker: HERMAN GORTER.

Aanvang 8 uur precies. Opening zaal 7 uur
Entree 15 cent.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie: A. & E. KORPER en
B. LUTERAAN.
Redactie-Adres:
B. LUTERAAN, Postbus 130, Amsterdam

2de Jaargang, 1921.
No. 6.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: B. Luteraan, Postbus 130, Amsterdam.

Van Deventer tot Enschede.

Also fragen wir beständig.
Bis man uns mit einer Handvoll
Erde endlich stopft die Mäuler
Aber ist das eine Antwort?
H. Heine.

De teerling is geworpen. Na jaren lang alle middelen te hebben aangewend om de oppositie in de partij den kop in te drukken is het partijbestuur van de „Communistische partij” er thans toe overgegaan om de vertegenwoordigers van de strijdende linkerzijde uit de partij te dringen. De brutale onderdrukkingsmiddelen, door de leiding tegen de oppositie aangewend, de pogingen om ons de mond te snoeren, de hetze tegen ons gevoerd om ons in de partij onmogelijk te maken, de stelselmatige lastercampagne; kortom alle middelen die de partijleiding tegen de strijdende minderheid heeft aangewend, hebben niet het door de leiding gewenschte resultaat gehad.

De stem van de strijdende oppositie vond ondanks alles, na jarenlangen scherpen strijd tegen de reactionaire leiding van de C. P. weerklank. De tegenstelling tusschen de opportunistische en sociaal-imperialistische taktiek van de leiding en de principieele anti-imperialistische taktiek van de strijdende minderheid in de partij, werd aanvankelijk en zo lang zich de verschillen tot de Nederlandsche partij beperkten, door het gros van de partijgenooten niet begrepen.

Nu deze verschillen zich hebben uitgebreid tot strijdfragen van internationale beteekenis, nu in Duitschland als gevolg van de reactionaire houding van de officieele leiders, merk Levie, de oppositie gedwongen werd een nieuwe partij op te richten en een scherpen strijd te voeren tegen de reactionaire bonzen van de V. K. P. D., nu begint ook in Nederland langzaam maar onheilbaar zeker het grip door te dringen, dat een geheel andere taktiek noodig is dan de officieele leiders wenschen, nu begint ook hier het inzicht te komen, dat behalve de algemeene verschillen die thans in de derde internationale bestaan, er in Nederland door de partijleiding, door de redactie van „de Tribune” en door de kamerfractie, gedurende den oorlog en ook thans een taktiek gevolgd is en wordt, die een volkomen opportunistisch en contra-revolutionair karakter draagt, welke groote woorden de Wijnkoops dan ook mogen gebruiken om deze hun taktiek goed te praten. In verschillende afdelingen wil men de meening van de oppositie tot uiting doen komen, wil men dat de oppositie in de gelegenheid wordt gesteld om zich te doen hooren zoo wel binnen

als buiten de partij. Het besef begint bij groote groepen van partijgenooten op te komen, dat het niet in het belang van het communisme, van de proletarische klassebeweging is, dat op internationale congressen alleen de vertegenwoordigers van het rechtsche opportunisme, de vertegenwoordigers van de partijbonzen „namens de partij” aan het woord komen en zij gaan eischen dat ook de linkerzijde op de internationale congressen vertegenwoordigd zal zijn. Het opkomen van deze inzichten in de partij kunnen de partijbonzen echter niet verdragen. Het was zoo schoon tot dusver voor de braven.

De oppositie kon zich in een enkele afdeling afsloven om haar meening binnen de muren van de partij tot uiting te brengen; er werd dan verder wel voor gezorgd, dat deze opvattingen niet naar buiten gebracht konden worden, op congressen kwam de linkerzijde natuurlijk niet; zoo zou ze aldus was de gedachtegang van Wijnkoop en zij helpers, wel langzamerhand gesmoord worden.

Deze wensch is echter niet in vervulling gegaan, de stem van de oppositie werd, vooral ook door wat in Duitschland gebeurde, waar de partijbonzen geen gelegenheid voorbij schijnen te kunnen laten gaan om de revolutionaire klassebeweging te verraden, zoo sterk dat ieder in de partij haar moest hooren. De worteltaktiek van de leiders faalde. Het partijbestuur ging naar andere middelen uitzien om de oppositie kapot te maken. De pogingen om de oppositie mondloos te maken, waren mislukt, zij moest nu van de partij worden afgesneden. De mogelijkheid tot het verrichten van deze, zooal niet kunstige dan toch gevaarlijke operatie, werd het partijbestuur geboden door het feit dat de afdeling Enschede een motie had aangenomen, waarin kritiek werd uitgeoefend op de samenstelling van de delegatie naar het vorig internationaal congres van Moscou en waarin geëischt werd, zoo maar brutaalweg geëischt werd, dat op het komende wereldcongres in Moscou de partij ook een vertegenwoordiger van de linkerzijde zou afvaardigen. Deze motie die met algemeene stemmen was aangenomen, werd door het orgaan van de partijleiding „De Tribune” natuurlijk niet geplaatst. Moties van oppositionele strekking neemt dit orgaan, ondanks haar verplichtingen aan de partijafdelingen, niet op.

Weer is gebleken dat de meeningen van de partij in „De Tribune” niet tot uiting kunnen komen, ondanks de verklaring van het P.B. waarin gezegd wordt en het is niet eens ironisch bedoeld, dat „bijna alle” revolutionaire meeningen in „De Tribune” een plaats kunnen

vinden. De uitdrukking „bijna alle” is kostelijk en behoeft geen nader commentaar.

De afdeling Enschede hield echter voet bij stuk en toen het partij bestuur begreep dat de afdeling ernst van de zaak maakte, besloot zij twee vertegenwoordigers naar Enschede te sturen om „eens met de afdeling te praten” ieder die eenigzins op de hoogte is van het optreden van partijbonzen als Wijnkoop en Ceton, weet wat dit „praten” beteekent.

De brutaalste laster en demagogie kan dan door de genoemde gewikte politici verspreid worden. Het optreden van deze oppositie-demagogen dient alleen om de meening van de betrokken afdeling geweld aan te doen. De groote meerderheid van de afdeling had echter geen lust de praatjes van Wijnkoop aan te hooren en verliet, nadat deze „leider” op zijn gebruikelijke wijze geprobeerd had de afdeling te provoceren, de zaal. „De vertegenwoordigers van het partijbestuur” en enkele „getrouwen” uit de afdeling bleven alleen achter. Dit kleine groepje verklaarde dat zij „de afdeling” vormde, koos een „bestuur” en beweerde, hierin gesteund door het partijbestuur, dat de andere leden „bedankt” hadden. Op deze, zeer bijzondere, zij het minder fraaie wijze is het partijbestuur, bijgestaan door haar edelen holper Brommert, er in geslaagd een afdeling van bijna honderdvijftig leden uit de partij te „bedanken”. In „de Tribune” werden allerlei bedriegelijke berichtjes over de werkelijke afdeling Enschede gelanceerd om stemming te maken tegen de afdeling Enschede en om het werkelijk brutale staaltje van partijbonzen willekeur en bedrog, dat zich in Enschede afspeelde te verbloemen. Eenigen tijd nadat het partijbestuur dit fraaie kunststukje had, uitgehaald verscheen er in „de Tribune” een mededeeling, dat onze kameraad Luteraan, die voor de afdeling Enschede gesproken had, om dit feit door het P. B. geroyeerd was. Wij zullen op al de drogredenen door het partijbestuur in de twee verklaringen over deze kwesties, de „bedanking” van de afdeling Enschede, en het roeyment Luteraan, gepubliceerd, niet nader ingaan.

Wij stellen alleen vast dat alle praatjes van de edele beschermers van het partijbestuur aan het feit niets afdoen dat het hier geldt een poging om onder het mom van beschuldiging van disciplinebreuk en overtreding van de partijbesluiten, oppositioneel gezinde afdelingen en woordvoerders van de oppositie uit de partij te verwijderen. Voor wat de formeele kant van de zaak aangaat, constateeren wij dat het P. B. de partij-discipline verbroken heeft en de partijbesluiten eenvoudig met voeten treedt.

De gezagvoerders van de „communistische”